

aabentstaaende Vindue førtes Lyden af Landsbyens urolige Røre ind i Stuen, denne sammenblandede Lyd af Vogne og vrinskende Heste og travle Folkemasser, der i sin Tid havde lydt saa frydefuldt i hans Øre . . . som Fuglekvidret, der bebudede den gryende Dag. Nu mindede den dumpe Mumlen ham om Gravklokkens Klemten over et afsluttet Liv, et udslukket Haab. Det kom ham for, som var det en Ligfærd, der her beredtes; som var det hans egen Tid, hans eget Værk, hvis sidste, hensmuldrende Rester nu stedtes til Hvile.

Henne i Stuens andet Vindueshjørne sad Frk. Katinka Gude med sine rastløse Strikkepinde.

Heller ikke hun kunde lade være med at give Agt paa Røret omkring i Byen, der dog i hendes sangbundsløse Øren ikke lød anderledes end et almindeligt Markeds-Spektakkel. Den gamle Dames Opfattelse af det store Stævne var i det Hele yderst nøgtern. Hun havde aldrig følt sig yderligere imponeret af sine Medmennesker, fordi de forsamlede sig i Flokke; og hvad Præster og overhovedet Ordførere angik — og ganske særligt Vennesamfundets — havde de aldrig formaaet at indgyde hende synderlig Højagtelse. Naar undtoges hendes egen Svoger og den gamle, nys afdøde Højskoleforstander her, for hvem selv hun efterhaanden havde